

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **JUDr. T. K.**, zastoupená Pavlem Uhlem, advokátem se sídlem Kořenského 15, Praha 5, proti žalovanému: **ministr spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2022, č. j. 11 A 10/2019 - 95,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2022, č. j. 11 A 10/2019 - 95, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Ministr spravedlnosti svým rozhodnutím ze dne 21. 11. 2018, č. j. MSP-31/2018-ORA-ROZ/3, zamítl rozklad žalobkyně proti rozhodnutí (předchozího) ministra spravedlnosti ze dne 14. 6. 2018, č. j. MSP-167/2017-OOJ-SZ/20 (ve znění opravného rozhodnutí ze dne 20. 11. 2018, č. j. MSP-167/2017-OOJ-SZ/26), kterým byla žalobkyně podle ustanovení § 10 odst. 4 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství (dále jen „*zákon o státním zastupitelství*“), odvolána z funkce okresní státní zástupkyně v Ostravě. Proti rozhodnutí o rozkladu brojila žalobkyně u Městského soudu žalobou; ten rozsudkem ze dne 10. 1. 2022, č. j. 11 A 10/2019 - 95, obě rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[2] Městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí nejprve podrobně zopakoval obsah žaloby a vyjádření žalovaného, jakož i předcházející genezi dané věci. V této souvislosti upozornil, že ve věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 15. 5. 2019, č. j. 11 A 10/2019 – 40 (dále též jen „*první rozsudek městského soudu*“), kterým žalobu jako nedůvodnou zamítl. V tomto předchozím rozsudku především neakceptoval tvrzení žalobkyně, že v obou správních rozhodnutích absentuje konkretizace zákonných, respektive ze zákona plynoucích, povinností, které měla v pozici vedoucí státní zástupkyně porušit. Neakceptoval rovněž žalobní argumentaci, dle které žalovaný nezohlednil zaujatost nadřízené krajské státní zástupkyně, která měla žalobkyni zasahovat do jejích řídicích pravomocí a řízení o odvolání žalobkyně z funkce vedoucí státní zástupkyně vyvolala.

[3] Tento rozsudek byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2021, č. j. 3 As 176/2019- 59 (dále též jen „*zrušující rozsudek NSS*“) zrušen a věc byla městskému soudu vrácena k dalšímu řízení. Městský soud uvedl, že důvodem zrušení jeho prvního rozsudku byla část odůvodnění, kde zcela nedostatečně reagoval na námitky žalobkyně o neobjektivním přístupu krajské státní zástupkyně (šikanózní zacházení před podáním návrhu na odvolání žalobkyně, neobjektivně vyznívající důvody tohoto návrhu) a zaujatosti ministra spravedlnosti (apodiktické převzetí skutkových podkladů, tvrzení a argumentace krajské státní zástupkyně). Podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze *a priori* odmítnout tvrzení žalobkyně, že byla-li obětí (nějaké formy) pracovní šikany ze strany krajské státní zástupkyně, mohla tato skutečnost (byla-li by dostatečně prokázána) mít negativní vliv na schopnost žalobkyně řádně vykonávat své kompetence při řízení jí svěřeného státního zastupitelství. Pokud by totiž žalobkyně byla ze strany krajské státní zástupkyně soustavně zatěžována mimořádným množstvím různých úkolů (byť by se takový postup formálně opíral o objektivní a legitimní důvody) a bylo-li by oktrojovaně zasahováno do jejích řídicích kompetencí (rigidní kontrolou pracovní doby jejích podřízených, nezdůvodněným a plošným zamítáním odůvodněných žádostí státních zástupců okresního státního zastupitelství o povolení pružné pracovní doby, apod.), lze jistě připustit, že trval-li by takový stav po delší dobu a dosahovaly-li by tyto zásahy dostatečné intenzity, mohla tím být vyvolána situace, že žalobkyně objektivně nemohla zvládat efektivní řízení okresního státního zastupitelství (a nemohla by tak být zcela či zčásti činěna odpovědnou za vytýkané deficiency). To by podle Nejvyššího správního soudu platilo tím spíše, bylo-li by prokázáno, že pozice žalobkyně byla krajskou státní zástupkyní podkopávána u jejích podřízených, ať již různými formami dehonestujícího chování či vytvářením nesnesitelných pracovních podmínek, u nichž bylo možné předpokládat, že nepominou, dokud bude žalobkyně v pozici okresní státní zástupkyně.

[4] V rámci rekapitulace závěrů plynoucích ze zrušujícího rozsudku NSS městský soud dále uvedl, že podle názoru kasačního soudu v případě žalobních námitek upínajících se k absenci vymezení porušení konkrétních zákonných povinností vedoucí státní zástupkyně, neexistenci těchto porušení a nesprávnému pochopení principu vnitřního a vnějšího dohledu v systému státního zastupitelství, nelze naopak přehlédnout, že se žalobní argumentace žalobkyně již *prima facie* míjí s důvody, na nichž stojí obě správní rozhodnutí. Žalobkyně totiž v této části žaloby polemizovala se závěry obou správních rozhodnutí, které ale ministr spravedlnosti ve skutečnosti vůbec nevyslovil. Za této situace podle Nejvyššího správního soudu logicky nemohly ani vytčené deficiency odůvodnění napadeného rozsudku žalobkyně z hlediska požadavku řádného soudního přezkumu závěrů žalobou napadeného rozhodnutí reálně poškodit.

[5] Městský soud konstatoval, že ve věci znovu rozhodl, vázán tímto právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku kasačního soudu.

[6] Nejprve uvedl, že ve věci bylo rozhodováno podle § 10 odst. 4 zákona o státním zastupitelství, podle kterého může být vedoucí státní zástupce z této funkce odvolán, pokud *závažným způsobem* porušil své povinnosti vyplývající z funkce státního zástupce. Pojem „*porušení povinností závažným způsobem*“ je neurčitý právní pojem, který musí být dle judikatury správním orgánem vyložen, poté konfrontován se zjištěným skutkovým stavem a následně musí být provedena úvaha, zda je tento skutkový stav pod daný neurčitý právní pojem podřaditelný. Takovou povinnost správní orgán nemá pouze výjimečně, a to v případě pojmů jasně seznatelných, jejichž aplikace nečiní větší potíže; to však není případ uvedeného neurčitého právního pojmu, na co už upozornil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 2. 2021, č. j. 1 As 51/2012-242.

pokračování

[7] Dále městský soud uvedl, že se v první řadě zabýval otázkou (ne)přezkoumatelnosti obou správních rozhodnutí. Dospěl přitom k závěru, že „námitka nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného a potažmo i prvoinstančního rozhodnutí žalovaného je důvodná **zejména** s ohledem na nesplnění základních požadavků kladenou na **výrokovou část** rozhodnutí správního orgánu“ (odst. [36] a [37] odůvodnění, zvýraznění doplněno). Následně se však v odst. [38] až [53] evidentně věnoval pouze posouzení přezkoumatelnosti závěrů žalovaného, vyslovených v **odůvodnění** jeho rozhodnutí k otázce porušení konkrétních zákonem stanovených povinností žalobkyní a reagující na její tvrzení, že prvoinstanční rozhodnutí je založeno pouze na tom, že žalobkyně nevycházela vstříc požadavkům krajské státní zástupkyně, které však neměly zákonnou oporu. V této části odůvodnění nyní přezkoumávaného rozsudku přitom městský soud pouze doslovně převzal část odůvodnění svého předchozího rozsudku (jeho odst. [25] až [45]), z něhož jen vypustil několik vět. Tato pasáž je zakončena odst. [54], ve kterém uvedl, že „[z] uvedených částí rozhodnutí (citovaných v odst. [52] a [53] – pozn. NSS), **která mají svůj odraz i v konkrétních bodech odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o rozkladu, je zcela zřejmé, že není důvodná argumentace žalobkyně o tom, že napadené i původní rozhodnutí nestaví podkladový skutek na porušení konkrétního ustanovení zákona či ze zákona plynoucí povinnosti, ani nekonstatuje, které ustanovení zákona žalobkyně porušila. Rozhodnutí o odvolání z funkce okresní státní zástupkyně nemá povahu rozhodnutí ve věcech správního trestání, které **na výrok** rozhodnutí klade nesrovnatelně větší nároky. Z tohoto pohledu Městský soud v Praze dospěl po provedeném řízení k závěru, že co se zacházení s obecnými pojmy, jejich aplikace a interpretace správním orgánem týče, lze požadavky obecného vymezení pojmu tak, jak jej chápe výše citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu, mít v posuzované věci **za splněné**“ (zvýraznění přidáno). Tato argumentace je opět jen zopakováním odst. [46] odůvodnění prvního rozsudku městského soudu.**

[8] Otázkou přezkoumatelnosti výroků rozhodnutí žalovaného se městský soud věnoval až v následující pasáži odůvodnění (odst. [55] až [60]). Uvedl, že setrvává na svém právním názoru, že rozhodnutí vydané dle § 10 odst. 4 zákona o státním zastupitelství není rozhodnutím sankční povahy ani rozhodnutím odpovídajícím svou povahou rozhodnutí kárnému, u nichž jsou kladeny vysoké požadavky na formulaci skutkové věty tak, aby se předešlo možnému porušení zásady *ne bis in idem*. Tato skutečnost však podle názoru městského soudu nemění nic na tom, že podle ustálené judikatury musí být výrok (jakéhokoli) rozhodnutí formulován alespoň natolik určitě, aby minimálně v kontextu vět a navazujícího odůvodnění bylo zřejmé, o čem, jak a podle jakých zákonných ustanovení bylo rozhodováno, tj. co přesně bylo předmětem řízení. Žalobkyně totiž musí mít zachováno právo procesní obrany, které ovšem vyžaduje, aby se z výroku rozhodnutí dozvěděla zcela jasně, určitě a srozumitelně, jaké jednání je jí kladeno k tíži a jakým zcela určitým způsobem mělo podle správního orgánu dojít k porušení právních předpisů tímto jednáním žalobkyně. Tyto požadavky prvoinstanční správní rozhodnutí dle městského soudu nesplňuje.

[9] První část výroku prvoinstančního rozhodnutí je ve skutkové větě formulována tak, že sice obsahuje výčet vytykánych pochybení, neobsahuje však vymezení, jaké zákonné povinnosti byly žalobkyní porušeny, jakým jednáním se jich žalobkyně dopustila, v jakých konkrétních trestních věcech a v jakém časovém období či okamžiku se tak stalo. *Výroková věta* prvoinstančního rozhodnutí pouze konstatuje, že žalobkyně nevyužila některých svých oprávnění, která podle zákona mohla (tj. nikoliv musela) použít a podle judikatury je měla použít zcela výjimečně. Takto formulovaný skutek podle městského soudu není jednoznačným, určitým a přezkoumatelným popisem porušení povinností státního zástupce.

[10] Druhou částí výroku prvoinstančního rozhodnutí je podle názoru městského soudu sice již žalobkyni konkrétněji vytykáno, že vůči dozorové státní zástupkyni ve věcech uvedených pod (konkrétní) spisovou značkou neodůvodněně nevyužila svá oprávnění podle § 27 a následujících zákona o státním zastupitelství, ačkoliv dozorujícímu státnímu zástupci v jiné trestní věci (rovněž

konkrétně uvedené spisovou značkou) uložila za typově stejné pochybení nižší intenzity písemnou výtku. Ani takto formulovaná skutková věta není přezkoumatelná, neboť „operuje-li správním rozhodnutím s neurčitým právním pojmem, na kterém staví skutkovou větu, mělo by rozhodnutí současně obsahovat přesnou a verifikovatelnou definici, co tento pojem znamená, kdy je již naplněn a kdy ještě není naplněn. To ovšem z **napadeného** ani z **prvoinstančního rozhodnutí nelze zjistit**“ (zvýraznění přidáno).

[11] K otázce přezkoumatelnosti výroků rozhodnutí žalovaného tak městský soud v odst. [59] a [60] uzavřel, že „[s]myslem přezkoumatelnosti je, že hranice dodržování povinností musí být navenek zcela zřejmé a zjevná. Adresát **rozsudku**, stejně jako kdokoliv jiný, nemůže z napadeného a původního rozhodnutí zjistit informaci, kdy je výkon některých oprávnění nedostatečný a kdy již dostatečný je. Musí být zcela transparentně a nedvojznačně popsáno, kde dostatečnost začíná a kde končí. Musí být zjevné, podle naplnění jakých ověřitelných kritérií se určuje hranice přijatelné dostatečnosti. Z rozhodnutí ale nelze vyčíst, jaká kritéria musí být splněna, aby výkon již byl dostatečný. Z rozhodnutí lze vyčíst předpoklad, že v případě užití nástrojů intenzivnějších by byly výsledky podle žalovaného lepší. Napadené rozhodnutí však neobsahuje úvahy, proč žalobkyní zvolené nástroje byly méně účinné, než ty očekávané ze strany krajské státní zástupkyně, potažmo napadených rozhodnutí. [...] Prvoinstanční rozhodnutí ve výroku ani v odůvodnění důsledně nerozvádí, které zákonem uložené povinnosti měla žalobkyně podle zákona porušit, kdy a jakým jednáním se tak stalo. Takto formulovaný výrok neumožňuje například ověřit, zda se v případě, že by vydání rozhodnutí o odvolání z funkce předcházela kupříkladu výtka, nejedná o překážku ne bis in idem, potažmo zda není naplněna podmínka litispendence či podmínka res iudicata. Žalobou napadené rozhodnutí o rozkladu tyto nedostatky výroku rozhodnutí nikterak nenapravilo, proto soud dospěl k závěru, že popsaná vada je důvodem ke zrušení rozhodnutí podle ustanovení § 76 odstavec 1 písm. a) s. ř. s.“ (zvýrazněná přidáno).

[12] Konečně městský soud ke zbývajícím žalobním argumentacím v odst. [61] odůvodnění rozsudku uvedl, že „se při novém posouzení věci **ztotožnil se žalobkyní i v námítce, ve které namítala porušení principu nestrannosti spočívající v zaujatosti navrhovatelky** (tj. krajské státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ostravě)“ (zdůraznění přidáno). Následně zrekapituloval závěry kasačního soudu vyslovené ve zrušujícím rozsudku NSS, podle kterých by případné zjištění, že žalobkyně byla obětí některé z forem pracovní šikany ze strany krajské státní zástupkyně, mohlo vést za určitých okolností (s ohledem na intenzitu a dobu jejího trvání) i k závěru, že tímto způsobem bylo žalobkyni znemožněno řádně vykonávat jí svěřené kompetence při řízení státního zastupitelství (odst. [62] až [64] odůvodnění rozsudku městského soudu). V následujícím odstavci nicméně konstatoval, že ve věci „neprovedl důkaz rozsudky Okresního soudu v Ostravě ze dne 27. 1. 2020, č. j. 26C 250/2018 – 456, a Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 9. 2020, č. j. 16 Co 86/2020 – 558, neboť tyto důkazy vzhledem k závěrům ohledně nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí pro vady výroku [...] neshledal nezbytným pro své rozhodnutí“. Považuje nicméně za potřebné, aby se žalovaný, v případě, že opětovně shledá důvody pro odvolání žalobkyně z funkce vedoucí státní zástupkyně, rozsudkem odvolacího soudu a jeho možnými dopady na posuzovanou věc zabýval, neboť civilní soud dospěl k závěru, že ze strany nadřízeného státního zastupitelství došlo vůči žalobkyni k projevům bossingu a šikany; tyto závěry jsou přitom v přímém rozporu s tím, jak věc hodnotil žalovaný.

[13] Rozsudek městského soudu napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[14] Pokud jde o kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., stěžovatel nejprve poukazuje na fakt, že městský soud, v rozporu s právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku NSS, výzvu k vyjádření k věci před vydáním nyní napadeného rozsudku n adresoval *ministru* spravedlnosti, ale opět *ministerstvu* spravedlnosti. V rozsudku pak na vyjádření (zaslané ministrem spravedlnosti), v části týkající se možnosti dopadů diskriminace žalobkyně na vznik

pokračování

vytýkaných pochybení při řízení okresního státního zastupitelství, nikterak nereagoval. Stěžovatel přitom na základě rozboru závěrů, k nimž dospěl v pracovněprávní věci Krajský soud v Ostravě, vyložil, proč diskriminace žalobkyně nemohla vést k tomu, že žalobkyně v jejím důsledku nemohla zvládat efektivní řízení státního zastupitelství.

[15] Stěžovatel dále namítá vnitřní rozpornost respektive nesrozumitelnost odůvodnění napadeného rozsudku. Podle jeho názoru jsou závěry městského soudu uvedené v odst. [54] v rozporu s tím, co městský soud uvedl v odst. [37] a [56]. Zatímco v prvním případě městský soud konstatoval, že konkretizace pochybení žalované v obou správních rozhodnutích byla dostatečná, na jiných místech stěžovateli vytýká, že není zřejmé, co přesně bylo předmětem řízení a podle jakých ustanovení zákona bylo rozhodováno. Stěžovatel proto nerozumí, k jakému závěru v otázce dostatečnosti konkretizace vytýkaných pochybení městský soud dospěl, a není ani zřejmé, jak by měl stěžovatel v dalším řízení postupovat.

[16] Kromě toho stěžovatel poukazuje na to, že jakkoli městský soud v odst. [56] uvádí, že setrvává na svém názoru (aprobovaném zrušujícím rozsudkem NSS), že rozhodnutí stěžovatele nejsou sankční, respektive kárné povahy, současně na tato rozhodnutí klade požadavky vyžadované u sankčních rozhodnutí. Tato argumentace je tedy rovněž nelogická a vnitřně rozporná; není zřejmé, jaké požadavky na rozhodnutí vydávaná v řízení vedeném dle § 10 odst. 4 zákona o státním zastupitelství městský soud vznáší. Nelze rovněž přehlédnout, že se městský soud ve svém prvním rozsudku s touto otázkou srozumitelně vypořádal a dovedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí požadavkům na výrok rozhodnutí nesankční povahy splňuje.

[17] Konečně stěžovatel uvádí, že v bodě [58] odůvodnění městský soud výroku prvostupňového rozhodnutí vytýká, že „*operuje-li správní rozhodnutí s neurčitým právním pojmem, na kterém staví skutkovou větu, mělo by rozhodnutí současně obsahovat přesnou a verifikovatelnou definici, co tento pojem znamená, kdy je již naplněn a kdy ještě není naplněn. To ovšem z napadeného ani z prvoinstančního rozhodnutí nelze zjistit.*“ Městský soud nicméně zároveň neuvádí, o jaký neurčitý právní pojem by se mělo jednat.

[18] Co se týče nesprávného právního hodnocení věci [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], stěžovatel uvedl, že i přes nesrozumitelnost závěrů městského soudu vztahujících se k posouzení (ne)dostatečnosti výroku prvostupňového rozhodnutí, předkládá i k této otázce svůj právní pohled na věc.

[19] S ohledem na právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku NSS, dle kterého rozhodnutí vydané dle § 10 odst. 4 zákona o státním zastupitelství není rozhodnutím sankční povahy, a nedopadá na něj proto imperativ v podobě vysokých požadavků na řádný popis postihovaného skutku, včetně uvedení místa a doby jeho spáchání, má stěžovatel za to, že výrok prvostupňového rozhodnutí požadavek na srozumitelné vymezení (i) co bylo předmětem řízení a (ii) na základě jakých ustanovení zákona bylo rozhodováno, splňuje.

[20] Výrok prvostupňového rozhodnutí dle přesvědčení stěžovatele plně odpovídá skutkovým okolnostem případu, neboť žalobkyni vytýká, že (jednoduše řečeno) v konkrétních případech dostatečně nevyužívala svých oprávnění manažerského charakteru vyplývajících z § 12e a § 27 zákona o státním zastupitelství). Takové jednání žalobkyně je přitom třeba považovat za porušení jejích povinností vedoucí státní zástupkyně. Pokud totiž zákon přiznává vedoucímu státnímu zástupci dohledová, kárná a jiná oprávnění, je jeho porušením (a selháním systému), pokud jich vedoucí v rámci výkonu své pravomoci v odůvodněných případech nevyužívá. Opačný výklad by vedl k absurdnímu závěru, že vedoucího státního zástupce, který nijak nevyužívá svých

pravomocí nelze vůbec z funkce odvolat, což ostatně v obdobném případě již konstatoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 As 51/2012-242.

[21] Stěžovatel má za to, že pochybení žalobkyně byla ve výroku prvostupňového rozhodnutí popsána tak podrobně, jak to jejich charakter dovozoval; obdobně byl výrok prvostupňového rozhodnutí formulován i v případě rozhodnutí ve věci, v níž Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem č. j. 1 As 51/2012-242. Formulace výroku prvostupňového rozhodnutí tak plně odpovídá požadavkům na rozhodnutí o odvolání vedoucího státního zástupce z funkce. Stěžovatel má (s výhradou obtížné srozumitelnosti rozsudku městského soudu) za to, že tento soud zřejmě aplikoval na posuzované prvostupňové rozhodnutí požadavky, které jsou standardně kladeny na rozhodnutí sankčního charakteru, tím však posuzované rozhodnutí není. Stěžovateli přitom není zřejmě, jak by měl pochybení žalobkyně v dalším řízení vymezit přesněji.

[22] Nesprávným právním hodnocením věci jsou podle stěžovatele zatíženy i závěry městského soudu týkající se otázky dopadů šikanózního jednání, jemuž měla být žalobkyně vystavena. Stěžovatel ocitoval příslušné pasáže zrušujícího rozsudku NSS, ve kterých se kasační soud k této otázce vyjádřil a kde městský soud zavázal, aby se v dalším řízení možnými dopady takového jednání na výkon řídicích pravomocí žalobkyně zabýval. Tímto závazným právním názorem se však městský soud neřídil. V bodě [63] napadeného rozsudku totiž dospěl k opačnému závěru než ve svém původním rozsudku, a na bod [29] a [30] zrušujícího rozsudku NSS pouze odkázal bez jakéhokoliv srozumitelného odůvodnění. Stěžovateli nelze vytýkat (jak to činí městský soud), že se ve svých rozhodnutích nevypořádal s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě č. j. 16 Co 86/2020 – 558, neboť v době jeho rozhodování tento rozsudek ještě neexistoval.

[23] Kromě toho stěžovatel nemá za to, že by jeho rozhodnutí byla se závěry uvedeného rozsudku v rozporu. Z odůvodnění tohoto rozsudku (jehož pasáže stěžovatel citoval), nelze dovodit, že by žalobkyně v důsledku šikany nemusela zvládat efektivně řídit jí svěřené okresní státní zastupitelství. Závěr o existenci šikany byl Krajským soudem v Ostravě vysloven v kontextu zásahu do osobnostních práv žalobkyně, nikoli v souvislosti s ohrožením její schopnosti řádně vykonávat svěřené řídicí kompetence.

[24] Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[25] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti především odmítla existenci kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Má především za to, že vadné označení účastníka řízení v procesní výzvě je sice *politováníhodný omyl*, nezakládá však nezákonnost celého řízení, zejména pokud je taková výzva správně pochopena a zohledněna skutečným adresátem. Odmítá taktéž tvrzení stěžovatele, dle kterého městský soud přehlédl a nezohlednil jeho vyjádření ze dne 23. 11. 2021. Městský soud totiž toto stanovisko poměrně obsírně a věrně rekapituloval v bodech [28] a [29] odůvodnění rozsudku, následně jeho obsah plně vypořádal v bodech [63] až [66] odůvodnění. Žalobkyně nesouhlasí ani s tvrzením o vnitřní rozpornosti a nesrozumitelnosti odůvodnění napadeného rozsudku. Stěžovatelem tvrzený rozpor (mezi body [54] vs body [37] a [56] odůvodnění – pozn. NSS) neexistuje. Textaci výroku přezkoumávaného rozhodnutí posoudil městský soud tak, že i když splňuje formální náležitosti na požadovanou míru konkrétnosti (tj. nižší, než je tomu u rozhodnutí sankční povahy), ani v rámci takto definované míry požadované obecnosti není obsah těchto výroků ve vztahu k obsahu spisu skutkově verifikovatelný a tedy přezkoumatelný. Na takovém závěru nelze nalézt nic nesrozumitelného či rozporného. Konečně, namítá-li stěžovatel, že v bodě [58] napadeného rozsudku městský soud uvedl, že „*operuje-li správní rozhodnutí s neurčitým právním pojmem, na kterém*

pokračování

stává skutkovou větu, mělo by rozhodnutí současně obsahovat přesnou a verifikovatelnou definici, co tento pojem znamená, kdy je již naplněn a kdy ještě není naplněn. To ovšem z napadeného ani z prvoinstančního rozhodnutí nelze zjistit.“, avšak zároveň neuvádí, o jaký neurčitý právní pojem by se mělo jednat, lze jej odkázat na odst. [33] odůvodnění, ve kterém městský soud vyložil, že „[p]ojem „porušení povinností závažným způsobem“ (či závažného porušení povinností) v uvedeném ustanovení [§ 10 odst. 4 zákona o státním zastupitelství – pozn. NSS] je nepochybně neurčitým právním pojmem, který může mít v různých oblastech práva odlišný obsah“.

[26] Pokud jde o tvrzené nesprávné právní posouzení věci městským soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], žalobkyně nejprve upozorňuje, že míra podrobnosti polemiky stěžovatele se závěry vyslovenými v napadeném rozsudku svědčí o tom, že napadený rozsudek nemůže být nepřezkoumatelný. K věci samé pak uvedla, že se ztotožňuje se závěry městského soudu, že vytýkaná pochybení v řídicí činnosti žalobkyně jsou ve správních rozhodnutích formulována natolik obecně, že nelze posoudit závěry stěžovatele, dle nichž se jedná o závažné porušení povinností vedoucího státního zástupce. Žalobkyně nesouhlasí ani s kasační argumentací popírající možnost zohlednit závěry vyslovené Krajským soudem v Ostravě k existenci její pracovní šikany v rozsudku č. j. 16 Co 86/2020 – 558. Není rozhodující, zda zmiňovaný rozsudek existoval v době rozhodování žalovaného; podstatné je, zda se krajský soud vyslovil ke skutkovému stavu, který existoval v době rozhodování stěžovatele. Žalobkyně ostatně ve správním řízení existenci pracovní šikany namítala a bylo proto povinností stěžovatele i v tomto směru řádně zjistit skutkový stav věci a tato skutková zjištění vyhodnotit; v tom stěžovateli nic nebránilo. Vyhodnocení, zda žalobkyně byla obětí pracovní šikany a zda mohlo být tímto způsobem zasahováno do jejích řídicích kompetencí, představovalo posouzení předběžné otázky. Stěžovatel tedy mohl například přerušit řízení a vyčkat výsledku pracovněprávního sporu žalobkyně, případně mohl v tomto směru sám provést dokazování, na jehož základě by si o této otázce učinil vlastní úsudek. Jestliže tak nepostupoval, založil tím nezákonnost svých rozhodnutí. Předpoklad stěžovatele, že stěžovatelka nebyla obětí pracovní šikany (přijatý bez potřebného dokazování), jasně vyvrací pozdější rozhodnutí soudů v pracovněprávním sporu. Závěry plynoucími z rozhodnutí civilních soudů je stěžovatel nyní již vázán a nic mu nebrání je v dalším rozhodování zohlednit. Podle žalobkyně nemůže konečně obstát ani tvrzení stěžovatele, že v pracovněprávním sporu byly zjišťovány jiné otázky, než důvodnost jejího odvolání z funkce. V této souvislosti žalobkyně cituje některé pasáže z odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Ostravě, z nichž dle jejího názoru jasně plyne souvislost šikanózního jednání se snahou o její odvolání z funkce vedoucí státní zástupkyně. Mezi protiprávním jednáním krajské státní zástupkyně a důvody, pro které podala návrh na odvolání žalobkyně z funkce, existuje jasná spojitost.

[27] Ze všech uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

[28] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[29] Kasační stížnost je důvodná.

[30] Úvodem je třeba uvést, že stěžovatel současně s podáním kasační stížnosti požádal, aby Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 107 s. ř. s. přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Vzhledem k tomu, že o kasační stížnosti bylo rozhodnuto bezodkladně, nebylo nutné o tomto procesním návrhu samostatně rozhodovat.

[31] Pokud jde o samotné vypořádání kasačních námitek, Nejvyšší správní soud považuje za potřebné ve stručnosti shrnout závěry, ke kterým dospěl při rozhodování o kasační stížnosti proti prvnímu rozsudku městského soudu ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 19. 10. 2021, č. j. 3 As 176/2019- 59. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud shledal první rozsudek městského soudu celkově nepřezkoumatelným.

[32] V části, kde městský soud vypořádal argumentaci žalobkyně, podle které: (i) v rozhodnutích žalovaného absentuje vymezení konkrétních zákonných povinností, které měla jako vedoucí státní zástupkyně porušit, (ii) nebyla postižena za porušení zákonných povinností, ale za volbu jiných prostředků řízení, než jaké považovala za vhodné krajská státní zástupkyně, (iii) nebyla zohledněna neurčitost a neuchopitelnost těchto požadavků krajské státní zástupkyně, (iv) stěžovatel nesprávně pochopil principy vnitřního a vnějšího dohledu v systému státního zastupitelství, (v) stěžovatel pouze apodikticky převzal narativ krajské státní zástupkyně o manažerské nekompetenci žalobkyně, nicméně dospěl k závěru, že nepřezkoumatelnost závěrů městského soudu není důvodem pro zrušení jeho rozsudku, neboť v této části žaloba brojila proti závěrům, které stěžovatel ve svých rozhodnutích nevyslovil. V této části tedy podle kasačního soudu žaloba nebyla důvodná *per se*, neboť uplatněné argumenty se míjely s nosnými důvody obou rozhodnutí a nepřezkoumatelnost závěrů městského soudu k těmto otázkám tak nemohla žalobkyni reálně poškodit (viz odst. [24] a [25] odůvodnění zrušujícího rozsudku NSS).

[33] Co se týče zbývajících žalobních námitek, zde již nepřezkoumatelnost jejich vypořádání městským soudem byla důvodem pro zrušení jeho rozsudku.

[34] Nejvyšší správní soud tak především městský soud zavázal, aby znovu (přezkoumatelně) posoudil, zda výroky rozhodnutí stěžovatele splňují esenciální obsahové náležitosti kladené na jejich určitost a srozumitelnost, a to v intencích závěrů vyslovených v odst. [33] odůvodnění.

[35] Pokud městský soud dospěje k závěru, že výroky rozhodnutí stěžovatele z hlediska jejich určitosti a srozumitelnosti ob stojí, kasační soud městskému soudu uložil, aby se zabýval argumentací žalobkyně o šikanózním jednání krajské státní zástupkyně namířeném vůči její osobě. Vyložil přitom, proč by za určitých okolností existence pracovní šikany mohla mít vliv na odpovědnost žalobkyně za zjištěná pochybení při řízení svěřeného státního zastupitelství; městskému soudu současně dal vodítka, jaká kritéria mají být předmětem dalšího zjišťování a posuzování (viz odst. [29] a [30] odůvodnění zrušujícího rozsudku NSS). Výslovně přitom městský soud upozornil, že mu nic nebrání, aby při posouzení této otázky zohlednil i závěry vyslovené v rozhodnutích civilních soudů, vydaných ve věci pracovněprávní žaloby žalobkyně, kde byla otázka existence pracovní šikany žalobkyně autoritativně vyřešena (odst. [35] odůvodnění).

[36] Dále Nejvyšší správní soud městský soud zavázal, aby v dalším řízení jako s žalovaným jednal s ministrem spravedlnosti, nikoli ministerstvem spravedlnosti (bod [35] odůvodnění).

[37] Konečně Nejvyšší správní soud městskému soudu vytkl, že se vůbec nezabýval žalobní námitkou neobjektivního přístupu stěžovatele při řešení dané věci (bod [27] odůvodnění).

[38] Při vypořádání jednotlivých kasačních námitek je tedy nutné vycházet z výše shrnutého závazného právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku NSS.

[39] Co se týče námítky stěžovatele, že po zrušení prvního rozsudku městského soudu tento soud zaslal výzvu k vyjádření k věci před vydáním nového rozhodnutí *ministerstvu* spravedlnosti,

pokračování

tj. nikoli *ministru* spravedlnosti, Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s názorem žalobkyně, že toto dílčí procesní pochybení nemohlo mít na zákonnost procesního postupu městského soudu žádný vliv. Podstatné je, že se tato výzva dostala do dispozice *ministra* spravedlnosti, který na ni ostatně vyjádřením ze dne 26. 11. 2021 reagoval. V samotném rozsudku je již žalovaný označen správně.

[40] Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že městský soud zcela opomenul část jeho vyjádření ze dne 26. 11. 2021, ve kterém se vyjádřil k možným dopadům závěrů vyslovených v rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 16 Co 86/2020 – 558 na důvody pro odvolání žalobkyně z funkce vedoucí státní zástupkyně. Městský soud skutečně v bodě [29] odůvodnění svého rozsudku i tuto část vyjádření reflektoval, byť jen velmi stručným shrnutím jeho základní myšlenky, dle které konstatované zneužití práv krajskou státní zástupkyní (šikanózní jednání namířené proti žalobkyni) nemůže mít na nyní projednávanou věc vliv, neboť jde o skutkově rozdílné věci. Jelikož se městský soud tímto aspektem věci sám nezabýval a zavázal naopak stěžovatele, aby závěry rozsudku vydaného v pracovněprávní věci žalobkyně konfrontoval se svým stávajícím právním názorem vyjádřeným v rušených rozhodnutích, není třeba se dále zabývat tím, do jaké míry reflektoval všechny argumentační pozice stěžovatele vyslovené k této otázce v jeho vyjádření. Pouze na okraj Nejvyšší správní soud poukazuje na evidentní rozpornost odůvodnění napadeného rozsudku, kde městský soud na straně jedné ponechává posouzení předmětné otázky na stěžovateli (v rámci dalšího správního řízení), na straně druhé ovšem výslovně uvádí, že se „*ztotožnil se žalobkyní i v námitce, ve které namítala porušení principu nestrannosti spočívající v zaujatosti navrhovatelky (tj. krajské státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ostravě).*“ Rovněž důvody, pro které městský soud neprovedl dokazování zmiňovaným rozsudkem sám, vyznívají rozporuplně. Na jedné straně sice v odůvodnění rozsudku uvedl, že takový postup *neshledal nezbytným*, neboť obě správní rozhodnutí jsou rušena pro vady jejich výroku, na straně druhé však v této souvislosti zmínil, že ve věci nebylo pro konkludentní souhlas účastníků řízení nařizováno jednání; to navozuje implicitní závěr, že pokud by jednání nařízeno bylo, důkaz předmětným rozsudkem by na něm proveden byl. Takový přístup by byl nesprávný, neboť považuje-li soud za nutné důkaz provést, nařídí jednání i bez toho, že by se toho dožadovali účastníci řízení.

[41] Stěžovateli lze dále do značné míry přisvědčit v jeho tvrzení o vnitřní rozpornosti argumentace městského soudu, pokud jde o závěry vyslovené na straně jedné v odst. [54] a na straně druhé v odst. [37] a [56] odůvodnění jeho rozsudku. Ze stručné rekapitulace argumentace městského soudu, jak byla podána v odst. [7] a [8] výše, je zřejmé, že městský soud ve zmiňovaných pasážích vskutku argumentoval značně nekonzistentně, až téměř nesrozumitelně a *prima vista* zde skutečně existují rozpory, na které je kasační stížností poukazováno.

[42] Nelze přehlédnout, že městský soud v odst. [37] odůvodnění konstatoval nepřezkoumatelnost obou správních rozhodnutí, zejména pokud jde o jejich výrokovou část, zatímco v odst. [54] konstatoval, že „*co se zacházení s obecnými pojmy, jejich aplikace a interpretace správním orgánem týče, lze požadavky obecného vymezení pojmu tak, jak jej chápe výše citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu, mít v posuzované věci za splněné*“. Nadto v rámci citované argumentace, upínající se nepochybně k hodnocení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (viz též návaznost na odst. [52] odůvodnění napadeného rozsudku), městský soud bez jakéhokoli vysvětlení zmiňuje nároky kladené na výrokovou část rozhodnutí vydávaných v řízení vedeném dle § 10 odst. 4 zákona o státním zastupitelství. Nejvyšší správní soud rovněž nepřehlédl, že celý odst. [54] je jen pouhým mechanickým převzetím předchozí argumentace městského soudu z jeho prvního rozsudku (s výjimkou jedné vypuštěné věty). Městský soud tedy evidentně nejprve konstatoval nepřezkoumatelnost výroku i odůvodnění obou správních rozhodnutí (odst. [37]), následně však aproboval část odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, týkající se vytýkaných nedostatků

v řídicí činnosti žalobkyně, jako přezkoumatelnou, jakkoli současně z neznámých důvodů v této souvislosti zmínil požadavky kladené na výrokovou část tohoto typu rozhodnutí (odst. [54]).

[43] I přes konstatované vážné deficity v argumentaci městského soudu nicméně nelze dle názoru Nejvyššího správního soudu hovořit o jeho nepřezkoumatelnosti. Nepřezkoumatelné je pouze takové rozhodnutí, jehož odůvodnění objektivně znemožňuje nadřízené instanci identifikovat a přezkoumat *ratio decidendi* úvah, o které rozhodující orgán opřel výrok rozhodnutí. V posuzovaném případě lze i přes obtížně srozumitelnou a poněkud rozpornou argumentaci městského soudu (která rozhodně nenasvědčuje jeho pečlivému přístupu k věci) dospět k závěru, že městský soud shledal nepřezkoumatelným pouze výrok prvostupňového rozhodnutí, zatímco jeho odůvodnění (respektive jeho část, ke které se vyslovoval – viz předchozí odstavce) dle jeho názoru nepřezkoumatelné není. Z tohoto pohledu pak neexistuje přímý rozpor mezi odst. [37] a odst. [56] odůvodnění, neboť posledně zmiňovaný odstavec se týkal výrokové části prvostupňového rozhodnutí.

[44] V této souvislosti je třeba městskému soudu vytknout, že se v rozporu s právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku NSS (viz odst. [32] výše) opětovně věcně zabýval způsobem, jakým stěžovatel v prvostupňovém rozhodnutí uvážil o existenci pochybení v řídicí činnosti žalobkyně (viz odst. [38] až [53] odůvodnění napadeného rozsudku). Jak již bylo uvedeno výše, Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku srozumitelně a jednoznačně vyslovil právní názor, podle kterého se žalobní argumentace směřující proti těmto úvahám stěžovatele míjí s jeho argumenty uvedenými v odůvodnění obou rozhodnutí. Pokud by městský soud uvedený názor kasačního soudu reflektoval, ustal by při vypořádání této části žalobní argumentace na konstatování tohoto (pro něj závazného) právního názoru a v této části by žalobní argumentaci bez dalšího odmítl jako nedůvodnou. Namísto toho městský soud na několika stranách odůvodnění zcela nadbytečně zopakoval svou předchozí argumentaci k této dílčí otázce; fakticky ovšem pouze převzal odst. [25] až [46] odůvodnění svého prvního rozsudku (jen s vypuštěním několika vět), přestože i tuto část jeho předcházejícího rozsudku označil Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku za nepřezkoumatelnou. Z tohoto důvodu by proto bylo bezpředmětné vypořádávat kasační argumentaci stěžovatele k této otázce, neboť ta byla již s konečnou platností vyřešena Nejvyšším správním soudem v jeho zrušujícím rozsudku.

[45] Rozpornost argumentace městského soudu Nejvyšší správní soud naopak neshledal v případě jeho úvah uvedených v odst. [56] odůvodnění (viz výše odst. [8] a k němu se vztahující argumentace stěžovatele v odst. [16]). Městský soud zde pouze uvedl, že (i) na tento typ rozhodnutí nedopadají přísnější požadavky kladené na rozhodnutí sankční povahy, což ovšem (ii) nelze vykládat jako rezignaci na srozumitelné vymezení skutků, které jsou vedoucímu státnímu zástupci kladené za vinu, jakž i uvedení, čím mělo dojít k porušení relevantních právních předpisů. Těmto obecným úvahám nelze principiálně ničeho vytknout. Neobstojí ani tvrzení stěžovatele, dle kterého se městský soud touto otázkou již zabýval ve svém prvním rozsudku, kde dovedl, že prvostupňové rozhodnutí požadavky kladené na výrok rozhodnutí nesankční povahy splňuje; i tyto závěry označil totiž Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku za nepřezkoumatelné.

[46] Konečně, pokud jde o tvrzení stěžovatele o nesrozumitelnosti úvah městského soudu uvedených v odst. [58] odůvodnění napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud se k této otázce vyjádří v rámci vypořádání závěrů městského soudu, vztahujících se k (ne)existenci vad výroku prvostupňového rozhodnutí.

pokračování

[47] Jádrem argumentace městského soudu k otázce dostatečnosti a srozumitelnosti výroku prvostupňového rozhodnutí je obsažena v odst. [55] až [60] odůvodnění napadeného rozsudku (viz rekapitulace v odst. [8] až [11] výše). S obecnými východisky jeho úvah (viz odst. [8] výše) lze (s výjimkou jejich vyústění) nepochybně souhlasit, ostatně ani stěžovatel v tomto směru ničeho nenamítá.

[48] Pokud jde o konkrétní výhrady městského soudu k formulaci výroku prvostupňového rozhodnutí (odst. [9] až [11] výše), Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s argumentací stěžovatele, podle které tento výrok nezbytné náležitosti vyžadované pro daný typ rozhodnutí z hlediska jeho určitosti a srozumitelnosti splňuje.

[49] První část výroku, vytykající žalobkyni nedostatečné využívání oprávnění svěřených jí § 12e zákona o státním zastupitelství, obsahuje srozumitelně popsany výčet typových pochybení, která jsou jí vytykána. Tato pochybení jsou pak v odůvodnění rozhodnutí vždy podrobně a strukturovaně rozvedena uvedením konkrétních trestních věcí, kde byla identifikována, včetně podrobnějšího rozvedení, v čem konkrétně je spatřován nesprávný postup žalobkyně. Tam, kde to povaha věci vyžaduje, je též uvedena relevantní právní úprava, která byla postupem žalobkyně porušena či nerespektována. Lze zcela souhlasit s názorem stěžovatele, že podrobnější vymezení vytykaných postupů z hlediska popisu skutkového děje u jednoho každého vytykaného případu, jeho časového ukotvení a uvedení konkrétních ustanovení právních předpisů, která byla nesprávným postupem žalobkyně porušena, by již přesahovalo obecně vyžadované požadavky na určitost výroku správního rozhodnutí a odpovídají spíše požadavkům na vymezení výroku v rozhodnutí sankční či kárné povahy. Podle ustálené judikatury tohoto soudu je třeba výrok rozhodnutí interpretovat i v kontextu následujícího odůvodnění, kde mohou být jednotlivé dílčí aspekty otázky řešené ve výroku podrobněji rozvedeny; na to ostatně Nejvyšší správní soud městský soud v odst. [33] svého zrušujícího rozsudku výslovně upozornil, a to i s odkazem na rozhodnutí tohoto soudu ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57 (obdobně ke vztahu formulace výroku a odůvodnění srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, které ze stejné premisy vycházelo i u rozhodnutí o přestupku; citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[50] Výše uvedené plně dopadá i na druhou část výroku prvostupňového rozhodnutí, podle kterého žalobkyně nedůvodně nevyužila svých oprávnění plynoucích z § 27 a násl. zákona o státním zastupitelství; zde navíc stěžovatel uvedením konkrétních spisových značek konkretizoval případy, ve kterých bylo žalobkyni pochybení vytknuto.

[51] Současně Nejvyšší správní soud sdílí výhrady stěžovatele k výtce městského soudu uvedené v odst. [58] odůvodnění napadeného rozsudku, podle které *„operuje-li správní rozhodnutí s neurčitým právním pojmem, na kterém staví skutkovou větu, mělo by rozhodnutí současně obsahovat přesnou a verifikovatelnou definici, co tento pojem znamená, kdy je již naplněn a kdy ještě není naplněn. To ovšem z napadeného ani z prvoinstančního rozhodnutí nelze zjistit.“* Především je třeba upozornit, že měl-li městský soud na mysli pojem *„závažné porušení povinností“* státního zástupce (který neurčitým právním pojmem, vyžadujícím náležitou interpretaci, nepochybně je), tento pojem není použit ve druhé části výroku (jeho skutkové větě), které se městský soud v odst. [58] věnoval, ale až v souhrnné právní kvalifikaci vytykaných pochybení; není tedy srozumitelné, proč tuto výtce městský soud spojil právě s druhou částí výroku prvostupňového rozhodnutí. Kromě toho je třeba odmítnout samotný názor městského soudu, dle kterého by ve výroku rozhodnutí měl být podán výklad aplikovaného neurčitého právního pojmu (městský soud tento požadavek uvedl výslovně v kontextu posouzení druhé části výroku prvoinstančního rozhodnutí). Takový požadavek je zcela nepochopitelný, neboť výklad aplikovaného neurčitého právního pojmu

(byť je součástí výroku rozhodnutí) je vždy věcí odůvodnění rozhodnutí. Obtížnou uchopitelnost závěrů městského soudu jen dokresluje fakt, že v rámci posouzení části výroku prvostupňového rozhodnutí spojil vytykaný deficit i s rozhodnutím o rozkladu, které ve výroku takového pojmu vůbec neužilo (viz odst. 58 odůvodnění napadeného rozsudku).

[52] Nekonzistentnost argumentace městského soudu ve vztahu k posouzení náležitostí výroku prvostupňového rozhodnutí stěžovatele dokládá i fakt, že v odst. [59] městský soud hovoří o adresátovi rozsudku. Rovněž uvádí-li v závěru tohoto odstavce, že „*z rozhodnutí ale nelze vyčíst, jaká kritéria musí být splněna, aby výkon [některých řídicích oprávnění žalobkyně – pozn. NSS] již byl dostatečný. Z rozhodnutí lze vyčíst předpoklad, že v případě užití nástrojů intenzivnějších by byly výsledky podle žalovaného lepší. Napadené rozhodnutí však neobsahuje úvahy, proč žalobkyní zvolené nástroje byly méně účinné, než ty očekávané ze strany krajské státní zástupkyně, potažmo napadených rozhodnutí*“, jde o výtky, které by mohly být vztáhnuty z povahy věci pouze k odůvodnění rozhodnutí, nikoli jeho výroku.

[53] Lze tedy uzavřít, že městský soud při hodnocení dostatečnosti a srozumitelnosti výroku prvostupňového (potažmo i rozkladového) rozhodnutí pochybil. Nejvyšší správní soud považuje výrok prvostupňového rozhodnutí za dostatečně srozumitelný a určitý, neboť obsahuje nezbytné vymezení vytykaných pochybení, přičemž v kontextu jeho odůvodnění nemohou vyvstat žádné pochybnosti, se kterými konkrétními případy jsou spojovány. Žalobkyně tak formulací tohoto výroku nemohla být jakkoli dotčena v možnosti efektivně hájit svá práva.

[54] Ke zbývajícím kasačním argumentacím, upínajícím se k posouzení využitelnosti závěrů vyslovených v rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 16 Co 86/2020 – 558 pro nyní posuzovanou věc, se Nejvyšší správní soud vyjádřil již ve svém zrušujícím rozsudku v odst. [36]. Postačí proto shrnout, že: (i) tímto rozsudkem byla konečným způsobem autoritativně posouzena existence pracovní šikany žalobkyně, jejímž původcem byla Krajská státní zástupkyně v Ostravě, (ii) závěry uvedené v tomto civilním rozsudku mohou mít pro danou věc relevanci (viz odst. [30] a [31] odůvodnění zrušujícího rozsudku NSS), (iii) tímto civilním rozsudkem lze provést dokazování, neboť (jak správně poznamenala žalobkyně) tímto důkazem by se ověřoval skutkový stav věci v době předcházející rozhodování žalovaného, (vi) nic nebrání tomu, aby tento důkaz provedl městský soud, takto zjištěné skutečnosti vyhodnotil a vycházel z nich při dalším rozhodování o podané žalobě.

[55] S ohledem na skutečnosti výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, neboť rozsudek městského soudu je z důvodů shrnutých v odst. [53] výše zatížen vadou ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto postupem dle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[56] V průběhu dalšího řízení bude městský soud vycházet z tohoto právního názoru: 1) žalobní námitky shrnuté v odst. [44] výše jsou z důvodů v tomto odstavci popsaných nedůvodné; 2) výrok prvostupňového rozhodnutí stěžovatele splňuje požadované standardy kladené na tento typ rozhodnutí z hlediska jeho určitosti a srozumitelnosti; 3) pokud některý z účastníků navrhl provedení důkazu rozsudkem Krajského soudu v Ostravě č. j. 16 Co 86/2020 – 558 za účelem posouzení existence pracovní šikany žalobkyně a jejích případných dopadů do možnosti žalobkyně efektivně řídit jí svěřené státní zastupitelství, městský soud tento důkaz na nařízeném jednání provede a zhodnotí význam zjištění, které z tohoto dokazování vyplynou pro danou věc; 4) městský soud vypořádá (dosud nezodpovězenou) žalobní námitku neobjektivního přístupu stěžovatele při jeho rozhodování. Tento právní názor je pro městský soud závazný (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

pokračování

[57] V novém rozhodnutí ve věci rozhodne městský soud též o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. dubna 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu